

den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse, der i saa lang Tid har dannet et væsentligt Grundlag for deres Tilværelse, for store Skarers Vedkommende desværre, saa ugunstigt, at de paa Forhaand er stillet som den ganske afgjort svage Part. Derfor er det et rimeligt Krav fra deres Side, at medens denne Forhandling finder Sted, bydes der ikke helt haabløse Vilkaar for nogle Gange ti Tusinde af de Mennesker, som de nu i disse Forhandlinger repræsenterer.

Og dér siger saa den højtærede Minister, at han synes, det fornødne er gjort, det er alt sammen i Orden, og det er alt sammen i Orden ved den Lov, der blev gennemført i sidste Samling, og hvis Indhold paa dette Omraade kan siges at være dette, at Staten overhovedet skyder det alt sammen fra sig og overlader det til Kommunerne. Dette kan jeg oprigtig talt ikke anerkende, og naar den højtærede Minister derpaa giver nærmere Forklaring paa det, gaar den jo nærmest ud paa dette, at nu sætter Kommunerne saa mange Arbejder i Gang, at der i Løbet af kort Tid ingen eller næsten slet ingen arbejdsløse er — saaledes maatte jeg virkelig forstaa den højtærede Minister, naar han ligesom skød dette Spørgsmaal til Side og sagde: Det er jo fjernet, det er klaret, det er ordnet. Jeg glæder mig naturligvis meget ved de Meddelelser, den højtærede Minister har givet, om, at der allerede i betydeligt Omfang er Arbejder i Gang; jeg haaber, det vil vise sig, at det er i meget anseligt Omfang, derom kan vel et Udvalg siden faa Oplysninger, men jeg tør ikke regne med, at det vil vise sig, at virkelig hele den ekstraordinære Arbejdsløshed i Løbet af nogle Uger kan ventes fjernet i Danmark ved Hjælp af de Foranstaltninger, Kommunerne nu træffer med Hensyn til Arbejder. Det har sikkert heller ikke været den højtærede Ministers Mening. Men naar en meget betydelig Del af den ekstraordinære Arbejdsløshed bliver bevaret, naar der vedblivende staaer nogle Gange Tusinde, maaske ti Tusinde, som har opbrugt deres Hjælp, saa kan det ikke klares med dette alene, hvor værdifuldt det end er, saa er det fornødent for deres Vedkommende ogsaa at opretholde en Understøttelse, og til denne Understøttelse er det, at man ikke kan nøjes med at faa Kommunernes Virksomhed alene, saaledes som den nu ydes gennem Hjelpekasserne.

Den højtærede Minister sagde, at jeg maatte have læst „Social-Demokraten“ for at have faaet det Indtryk af hans og Han-

delsministerens Udtalelser om dette Spørgsmaal — jeg ved ikke, om han nævnte Handelsministeren, det har jeg gjort —, som jeg gav Udtryk for i Eftermiddags. Naa, jeg har ikke set de Udtalelser givet og det Standpunkt skildret i „Social-Demokraten“, der er jo ogsaa andre Aviser, man kan læse i, og jeg har haft Lejlighed til at læse Meddelelser herom i andre Aviser. Men jeg tilstaaer, at gennem de to Ministres Udtalelser, og navnlig gennem Handelsministerens Udtalelser, fik jeg det Indtryk, at man nu vendte sig advarende mod Kommunerne og sagde: Nu har vi stoppet op for denne Hjælp, pas I nu paa ikke at træde ind i Stedet for Staten og dergennem lave Ulykker for den Udvikling, der skal føre Arbejdslønnen nedad. Nu er det muligt, at det navnlig er Handelsministeren, der tænker og taler saa skarpt, og at den højtærede Indenrigsminister ikke vilde være villig til at underskrive dette, og det glæder mig naturligvis. De Udtalelser, han fremsatte i Dag med Hensyn til selve Hjelpekassespørgsmaalet, forstod jeg saaledes, at han kun er skredet ind overfor ganske bestemte Ting i Nørresundby Kommune. Hvorledes han egentlig stiller sig med Hensyn til den Fremgangsmaade, man i andre Kommuner har anvendt eller kan tænkes at komme til at anvende, fremgik ikke helt klart af hans Udtalelser, men det bliver der jo Lejlighed til at faa helt klaret under de kommende Udvalgsforhandlinger. Og dér er det mit Ønske, at man ikke skal behandle dette Spørgsmaal i Øjeblikket som en Ændring i den almindelige Arbejdsløshedslovgivning — jeg har forstaaet, at Socialdemokratiet ogsaa bebuder Forslag af mere varig Karakter dér —, men at man skal tage det Forslag, der her foreligger, som Udgangspunkt for en Forhandling om Anvendelse af Regler af nogenlunde fast og sikker Karakter, som Kommunerne kan have som Grundlag for deres Virksomhed i den følgende Tid.

Jeg kan ikke tro andet end, at naar man virkelig kommer til at drøfte dette, maa det erkendes, at det er en naturlig Opgave for Rigsdagen og Regeringen her at tilvejebringe et fast og holdbart Grundlag for Kommunerne, for hvilke Hjelpekasselovgivningen ikke giver tilstrækkelig Vejledning, skabt som den er med i det væsentlige andre Formaal for Øje. Men tillige dette, at der maa fra Statens Side rækkes Kommunerne rent økonomisk en hjælpende Haand. De sidste Udtalelser af Ordføreren for det konservative Parti